

Ви питали: Що буде завтра?

Кожен народ має такого лідера, якого заслуговує. Особливо, якщо цього лідера обирає сам, з власної волі, сумління і розуму.

7 лютого Український Народ мав таку можливість і кожен громадянин України скористався цією можливістю у повній відповідності до власної волі, сумління і розуму.

Перед виборами мало не під час кожної розмови – чи то в службових приміщеннях, чи на кухнях – довелося чути запитання від різних людей, але з однаковою тривогою в голосі: Що буде завтра?

Це запитання є досить характерним для типової ментальності сучасного Українця, який хоче жити добре і спокійно, але так, щоб це добро і спокій йому піднесли у готовому для використання вигляді.

Значна частина сучасних Українців не усвідомлює собі тієї очевидності, що **завтра** буде продовженням і розвитком того, що ти (саме ти, а не хтось інший замість тебе!) зробив **сьогодні** на підставі того, про що ти мріяв (і планував зробити!) **вчора**.

І це **завтра** буде насправді добрим продовженням, якщо кожен громадянин і весь Народ із добром мріяв, добре планував і добросовісно зробив з **власної доброї волі**, з **чистого сумління і розсудливого, раціонального розуму**.

1. Народ принішк і скаржитись нема куди

3 лютого 2010 року переважна більшість депутатів Верховної Ради України, в одностайній згуртованості чотирьох фракцій (Партії регіонів на чолі з Януковичем, комуністів на чолі з Симоненком, блоку Литвина на чолі зі «спікером» і «нашоукраїнців» на чолі з Ющенком, який мав пряму причетність до організації всього цього безпрецедентного дійства) проголосували за новий Закон «Про вибори президента України».

Цей «закон» – за своєю суттю і змістом, майже у кожній його статті – є законом про легітимні фальсифікації під час виборів на всіх рівнях їх проведення.

Безпрецедентним за своєю кримінальною суттю є цей закон і безпрецедентним був «порядок» його ухвалення, у чому могли переконатися радіослухачі й телеглядачі, які того дня слідували за трансляцією з зали пленарних засідань Верховної Ради.

Після ухвалення, цей закон мав би підписати «гарант», або накласти на нього вето. А отже він мав в руках навіть не золоту, а діамантово-смарагдову акцію і міг за неї купувати для себе багато привілейованих позицій, водночас ставши на перешкоді агресивному наступові «донецького пацанату».

Хоча, як насправді, успішні альянси «гаранта» з «лідером» донецьких впродовж п'яти років давно забезпечили йому багато привілейованих позицій, а тому не залишали сумнівів у кінцевій меті його стратегії.

І щоб ніхто не сумнівався, так воно й сталося: «гарант» підписав закон про вибори президента, прийнятий Верховною Радою в порушення регламенту і всупереч кількох статей Конституції.

Але який би не був закон, головним залишається так званий «людський фактор», в тому числі, якщо йдеться (а саме цим переповнений ефір і шпальти газет) про можливі фальсифікації.

Бо не закон фальсифікує, не літерки надруковані на офіційному папері, а конкретні люди; в даному разі – громадяни України. Зраджують лише свої.

Чи ви можете собі уявити, щоб хтось міг нині організувати і здійснити фальсифікації, наприклад, в Польщі?!

А тому давайте не будемо розглядати всіх шокуючих перипетій дійства, яке відбулося 3 лютого у Верховній Раді й поклато початок черговому етапові ліквідації державної незалежності нашої Батьківщини, а повернімося до питання винесеного у заголовок цього матеріалу.

Повернімося, враховуючи, що ми вже достеменно і вдосталь знаємо про вчорашні мрії, плани і про те, що реально зроблено впродовж минулих майже двох десятків років у формально незалежній Україні під прапором національно-демократичних перетворень.

Зрозуміло, що національно-демократичні перетворення мали б здійснювати націонал-демократи. Причому, враховуючи українську реальність, перетворення треба було б здійснювати у сфері громадської свідомості маючи на меті пріоритети, які є спільними для всіх громадян.

Зараз дуже добре видно, до чого «доздійснювали» нашу українську реальність так звані «націонал-демократо-патріоти», а головне – як вони це робили, якими формами і методами та якою була ефективність цього «роблення».

Головними методами діяльності націонал-демократів були дискусії (особливо на історичні теми), декларації, заяви, заклики і... скарження.

Закликали й декларували полум'яними і дуже правильними словами, рішуче осуджували тих, кого давно немає, обережно й вибірково критикували тих, хто нині є, постійно скаржились на те, що їм не дають можливості нормально «здійснювати», й особливо активно порпались в історії, вишукуючи героїв там, в глибинах віків, а не дбаючи про героїзм сьогодення.

А що в сьогоденні? Конформізм!

Звідси й наслідки цього самопринизливого пристосуванства: державні нагороди на грудях націонал-демократів – з одного боку, а з другого – повний розгул криміналізованого безправ'я на тлі розмов про демократію, реально доведена до абсурду в формі «дерьмократії».

Причому, публічно доведена до абсурду на наших очах відомими активістами «Руху», керівниками численних українських партій і партійок, кожна з яких клопоталася лише про піднесення свого лідера на щит слави за допомогою красивих слів, а не про піднесення Українського Народу з колін багатівікового рабства за допомогою чітких технологічних операцій.

Тепер народ принишк і скаржитись нема куди: всі гілки влади віддано в руки корумпованого чиновництва, яке одним оком озирається на Москву.

Ким віддано? – запитаєте. Нами, дорогі співвітчизники.

Віддано нами, під гарячі заклики дуже національних і дуже демократичних представників «еліти». Представників тієї самої «еліти», для яких важливіше було утримати корону на голові «гаранта», ніж відповідально і насправді патріотично подумати про розвиток подій на підставі відомих і очевидних фактів зради національних і демократичних інтересів з боку цього «гаранта».

Бо для рафінованих націонал-демократів завжди було першочерговим і найважливішим виплеснути емоції: гаряче виголосити правильні слова. І почути правильні слова. І водночас бути ближче до тіла того, хто може щось «виділити» для пристосуванців-демократів зі свого можновладного плеча.

І тому од другої половини 1990-х років, так само, як у 1917-1919 роках, сучасні «патріоти» полум'яно виголошували й радісно сприймали багатослів'я, а водночас захищали дисертації на аналізі помилок Скоропадського та нерішучості Вінниченка і Грушевського.

От тільки щодо нинішніх реалій новітні «науковці» не дуже клопоталися.

А тому в сьогоднішньому залишилося звільнене націонал-демократами поле для так званих політологів, спічрайтерів, франчайзерів, політмаркетологів та інших менеджерів та «експертів» з оболванювання легкодухих і наївних Українців, здатних на криваву бійку з сусідом за межу, але не здатних оборонити кордонів власної держави.

Тим паче, коли цих кордонів (наприклад, з Росією) навіть не дуже є, а після п'яти років каденції «гаранта» та його «гарантування», не додає нам кордонного оптимізму на майбутнє.

Отож Українці тішилися і упоювалися навзаєм правильними словами, ніяк не перешкоджаючи в реалізації московського сценарію ліквідації України.

За московським сценарієм, ліквідація незалежної України має відбутися у «легітимний» спосіб, за активної участі народу, який, як відомо «є єдиним джерелом влади» (Ст. 5 Конституції України).

Інша справа, що цей Основний Закон давно ніхто не виконує. Тобто кожен можновладний функціонер трактує Конституцію України так, як йому вигідно у даний момент. Як завжди, приклад подає «гарант», якого націонал-демократи перетворили в ікону. Або в священу корову.

А щоб дошкульніше принизити Український Народ, щоб продемонструвати на весь світ, що Українці – це «бидло», «козли», нікчеми, боягузи і пристосуванці, які тільки базикають про свою патріотичність, високу духовність, глибокі історичні корені, особливу ментальність, а насправді зовсім не мають гідності й цілком заслуговують жити в колонії, а не в незалежній державі, на посаду президента (за тим самим московським сценарієм) вдруге поспіль висунуто одіозного донецького «лідера», який «порешає все вопросы».

Пані й панове націонал-патріоти-демократи! Чи ви вже маєте нових 300 кандидатів для героїчного бою під сучасними Крутами на початку XXI століття?!

Маю підстави стверджувати, що сьогодні можете цих трьох сотень не набрати. Бо в цій ситуації суспільної розгубленості, створеній за вашою активною участю, якось не проглядається багато охочих піти у бій на героїчний захист власної Вітчизни.

Натомість є вільна Європа, куди приймають багатьох Українців, котрі вже мають досить цієї гри «гаранта» і його компаньйонів у справі «демократії». Отієї «демократії», що підтримана вами – майстрами красивого слова.

«Не по словах, по справах пізнаєте їх». Цей критерій оцінки, проголошений Ісусом Христом ще понад два тисячоліття тому, також не був сприйнятий і не взятий на озброєння українськими націонал-патріотами.

Чи не єдиною і неухильною правдою Конституції України є твердження Ст. 5: «Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ».

Тобто, все що відбувається в державі – це наслідки волевиявлення громадян. Зокрема волевиявлення під час виборів, коли громадяни висувують своїх представників до різних державних інституцій та на високі владні посади.

При цьому народ уважно слухає слова своїх «лідерів» і «авторитетів». Відповідно, на заклики й колективні звернення (в тому числі й дуже українських демократів), народ висловився в першому турі президентських виборів, а потім цей «успіх» було розвинуто в народний переляк другого туру.

Бо все визначає народ, суспільство, воля і свідомість окремих громадян, їх переконаність в тому, що вони вважають за слушне, в тому числі враховуючи повагу до себе, до власної совісті.

Бо навіть якщо йдеться про фальсифікації, то їх здійснюють не прибульці з Марсу, а свої – громадяни України. Зраджують завжди тільки свої.

Саме тому кожен народ має таких правителів, на яких цей народ заслуговує.

Особливо в тому випадку, коли народ **обирає своїх правителів сам, з власної волі, сумління і розуму.**

Як бачимо, якраз щодо власної волі, сумління і розуму українські громадяни мають найбільші проблеми...

Бо й насправді, досить увімкнути радіо чи телевізор, одразу ризикуємо нарватися на виступ «дипломованого» політолога, астролога або іншого «олога», який з неприхованою радістю і з безсоромливою впевненістю розповідає нам про те, що обов'язково станеться завтра.

Причому, ці «фахівці» частіше розповідають не про свої особисті міркування, а про очікувані дії (і думки!) інших осіб.

2. Сприятливе поле для злочинів

Пророкування – це такий собі новітній жанр сучасної української журналістики в епоху «гаранта, незалежності й свободи слова». Щоправда, таке «пророкування» нікого ні до чого не зобов'язує, а тим паче – нічим не загрожує, так само, як і астрологічний прогноз.

Але люди слухають і багато хто серйозно сприймає цю дитячу гру дорослих людей. Вони пророкують, а народ слухає і (як бачимо з наслідків переконань і поведінки громадян України), свято вірить «ологам». Увімкніть Радіо «Ера» і тоді переконаєтеся в цьому. Типова схема реалізується під час розмови перед мікрофоном, коли ведучий ставить черговому «експерту», наприклад, такі запитання, що заохочують до пророцтва:

«Як вважаєте, Юлія Тимошенко зніме свою кандидатуру перед другим туром?». Причому це питання ставиться навіть не представникові БЮТ, а члену компартії, від якого чекають не просто компетенції в справах БЮТ, а істини щодо особистої думки і намірів самої Ю. Тимошенко.

«Чи після виборів президента будуть дострокові вибори до Верховної Ради?» На це питання може відповісти хіба що тільки Господь Бог, але «експерт» підтримує гру в пророцтва і радо пояснює про те, що і чому має бути.

«Чим суттєвим відрізнятиметься зовнішня політика України за президентства кожного з потенційних кандидатів?» – питає ведучий. Знову таки, це питання ставиться перед особою, яка навіть не є представником жодного з кандидатів, а тим паче – не є їх радником із зовнішньополітичних питань. Але увійшовши в запропоновану роль «експерта», чоловік радо «розкриває» нам «горизонти майбутнього» в цій делікатній сфері державної і міждержавної політики.

Звичайно, це простіше всього, не обтяжуючи себе логікою професійного аналізу, гуляти в ефірі на хвилях прогнозування-фантазування. Гуляти, розважатися на теми політики майбутнього, а водночас вирішувати ще одне (важливіше!) завдання – уникати розсудливого і об'єктивного аналізу причин *сьогоденного безглуздя* і вчинків тих, хто конкретно це безглуздя робить.

Це дуже просто (і безпечно!) запитати перед мікрофоном у якогось політолога його думку, наприклад, про те, чи підпише «гарант» певний закон, чи навпаки – реалізує своє право вето. Бо політолог будь-що «прокукурікає», а там – чи настане світанок, чи ні – його не стосується.

А от ти б краще спробував запитати самого «гаранта»...

За комуністично-совецьких часів, коли компартія мала монополію права на «єдино вірну» думку, слово і дію (а та справжня демократія, яка тоді існувала й нині продовжує успішно існувати в країнах Заходу, злостиво і категорично засуджувалась), для народу залишали лише можливість для схвалення заходів «руководящей и направляющей силы советского общества».

Тоді талановиті й сумлінні письменники, працюючи в жанрі соціальної фантастики, переносили дію роману на іншу планету і вже там будували моделі, критичні щодо совецької комуністичної ери абсурду.

Серед іншого, компартія, а точніше – її Політбюро, «інформувало» громадян держави про те, яким має бути і буде майбутнє: «Нинишнее поколение советских людей будет жить при коммунизме! Слава КПСС!»

Нині громадяни вже не мають цього «схвалювального» обов'язку щодо чужих рішень. Натомість, вони мають обов'язок приймати власні рішення згідно із **власною волею, сумлінням і розумом**.

Передусім, йдеться про індивідуальні рішення, які (і наслідки яких) мають загальнонаціональне, державне, загальнонародне, суспільне значення. Адже саме із індивідуальних рішень свідомих **громадян** формується **громадська думка**, яка є визначальною для життєдіяльності **громадянського суспільства**.

Доводиться багато чути про громадянське суспільство, але на жаль, навіть під час екстремальних моментів у житті українського суспільства (наприклад, під час виборчої кампанії) рівень свідомості й особистої відповідальності громадян за результати вибору наразі залишається дуже низьким.

І не лише соціологічні опитування, а й особистий досвід спілкування із співвітчизниками свідчить, що значна частина громадян (в тому числі й тих, хто народився в епоху незалежності) переконані, що «Там, нагорі, вже давно все вирішено, а мій голос ні на що не впливає».

От і спробуй з такими «активістами» реалізувати на практиці Ст. 5 Конституції України.

На питання винесене в заголовок цього матеріалу є лише одна-єдина точна відповідь: «Буде лише те, що ми самі зробимо. Або буде те, що для нас (і за нас) зроблять інші, якщо нічого не зробимо для себе ми».

Із кожної ситуації завжди є два продовження: добре і зле.

Якщо вважаєш, що ти собі не ворог, роби собі й іншим добро, згідно із **власною волею, сумлінням і розумом**.

Бо якщо не зробиш, не вчиниш цього ти, то цей вакуум заповнить хтось інший. Але тоді не ремствуй, якщо той інший вчинить тобі й іншим не добро, а якесь зло. Бо **чин**, спрямований на **зло**, так і називається – **злочин**.

Адже чому на світі існує зло? Тому що існують носії зла, виконавці зла. І тому для викорінення зла потрібні не лише правильні слова, а передусім – правильні діла, добрі справи, що їх здійснюють, чинять носії добра – добродійці.

А там, де існує зло і злочинці, там обов'язково існує брехня.

Чому ми в багатющій Україні живемо так погано, так знервовано, так хворобливо? Чому впродовж двох десятиріч чисельність населення України зменшилась майже на 15 відсотків?

Тому що маса зла панує над масою добра, бо дії злочинців активніші ніж дії добродійців. А хто винен? Хто винен, що громадяни України впродовж двох десятиріч обирають на високі посади в країні зовсім не тих, хто вартий довіри і здатен чинити добро? Вам подобається, як «працюють» (обрані вами, шановні пані й панове!) депутати Верховної Ради України?

Чому на право керувати автомобілем треба вивчити правила і скласти іспит, а на право керувати державою не треба мати ніяких підстав крім грошей і горла?

Бо велика кількість громадян живе у полі брехні, яку самі створюють і яку використовують! Брехня стала не лише звичним засобом спілкування у побуті, а й технологічним елементом державної політики!

Дійшло до того, що коли хтось один і скаже правду, то його одразу зацькують з десяток брехунів у пресі, на теле і радіоканалах.

«Пізнайте правду і правда вас визволить» – вчить Ісус Христос. Це твердження мало б бути нині одним із головних гасел Українського Народу, його головною метою і засобом побудови громадянського суспільства.

Бо громадянське суспільство – це суспільство, в якому панує правда. Бо людина, яка бреше, ніколи не може бути щасливою, а тому й суспільство, в якому править брехня, ніколи не може бути щасливим, не може бути громадянським.

Тому нині, шановні пані й панове, слід подивитися на себе критично: чи всі ми насправді здатні (а передусім – чи завжди хочемо?) мислити правдою, говорити лише правду, шанувати правду, а отже й робити собі й іншим добро, згідно із **власною волею, сумлінням і розумом**?

У зв'язку з цим хотів би нагадати про **формулу незрілого суспільства**, яку я вивів 2001 року і, після деяких сумнівів, подав на розсуд публіки. Пропозицію було схвально прийнято і опубліковано в кількох виданнях:

$$\sqrt{9} + 9 + 9^2 + 7 = 100 \%$$

де:

$\sqrt{9}$ – (3 %) – це люди розумні й водночас моральні (РМ);

9 – (9 %) – розумні, але мають проблеми з совістю, тобто не дуже моральні з суспільної точки зору (РН);

9^2 – (81 %) – це досить непевна, частіше непередбачувана у своїх вчинках сукупність людей, для котрих характерною є деяка недосконалість свідомості – розуму і совісті (НН).

81 % – це ті, котрі своєю поведінкою (особливо в умовах силового тиску на них) більше нагадують драглисту масу. Кожен член цієї сукупності ладен шукати причин своїх невдач не в собі, а поза собою, завжди легко і непомітно для себе перескакує з одних (здавалося б, залізобетонних) переконань на інші, або з упертістю вартою ліпшого застосування тримається звичних стереотипів, які давно втратили будь-який сенс.

Отже: РМ + РН + НН = 3% + 9% + 81% = 93%.

Залишається ще врахувати групу осіб, яких нам Бог дав для розвитку нашої любові до ближнього, для усвідомлення нашого обов'язку по відношенню до тих, хто не може жити без сторонньої допомоги: малих дітей, інвалідів, незрячих, безнадійно хворих, юродивих тощо – їх у кожному суспільстві приблизно 7%.

Це якраз ота «сімка», що ми її так любимо. Отож і любіть та піклуйтеся про цих членів суспільства.

Оці 7% нам дано, щоб ми вчилися жити і цінувати життя без глупот, щоб вчилися співчувати, любити і прощати, бо й самі, якщо доживемо, у цій групі доживатимемо. Ці особливі 7% нагадують нам про високий сенс і глибокий зміст Нагірної проповіді Ісуса Христа.

За кожною складовою формули суспільства ми бачимо конкретних осіб, конкретні явища і події. Посади, наукові ступені, зірочки на грудях і погонах – тут ні до чого. Головне – що ти здатен (і чи здатен) зробити для інших.

Для добра інших живуть і працюють РМ – це громадяни, віддані своєму покликанню, своїй службі, яку вони свідомо вибрали на благо спільноти. Це такі самовіддані особистості, як княгиня Ольга, Григорій Сковорода, Тарас Шевченко, Євген Коновалець, Андрій Сахаров, Василь Стус, В'ячеслав Чорновол, Юлія Тимошенко.

Вони відкриті, правдиві і безхитрісні, готові до самопожертви, мислячі, передбачувані і передбачливі, вони цінують час і життя, розуміють його сенс і швидкоплинність, не йдуть на компроміс із совістю і передусім піклуються не про себе, а про спільноту.

Для них краще вмерти, ніж зрадити, вони зважують кожне слово і віддають себе дії. Через це серед них мало політиків (у традиційно негативному, сучасному розумінні цього поняття). Бо хоч вони ніколи не відмовляються очолити

суспільний рух, проте, якщо виникає протистояння, ніколи не переступають межу порядності.

Натомість РН – це, переважно, політики, фінансисти, розпорядники, адміністратори, чиновники, командувачі й полководці. Значна частина з них – колишні веселі трієчники у школі, яким важливіше було випрацьовувати свій характер, ніж піклуватися про високі оцінки в атестаті. Багато хто з них походить з добре влаштованих родин, а отже вони звикли до комфорту і достатку.

Вони не мріють бути музикантами чи шахтарями, у їх середовищі ціниться тверезий розрахунок, мірилом якого виступають гроші, а досягненням – розмір прибутку і рівень посади. Їх девіз: «Мета виправдовує засоби!». Тому й шахраїв серед них не бракує.

Але основна частина суспільства – це НН. Я розумію, що ніхто з читачів не хоче бути зарахований до групи НН. Але уявіть собі, що раптом, цілком несподівано, Вам особисто довелося очолити редакцію газети. Отже, «повісили» на Вас колектив людей, за кожним з яких – сім'я, необхідність жити, платити, а отже й отримувати зарплату. А ще ж для газети треба купити папір, заплатити за друк, комунальні послуги... От і думаєте: де взяти гроші?

Щоб газета себе окупала, тираж має бути не менше 10 000 примірників, а якщо немає надходжень від реклами, то 30 000 примірників і більше. Отже, треба, щоб покупців газети було якомога більше.

А що треба робити, щоб газета була цікавою для великої читаючої **маси**? Треба друкувати те, що велика читаюча **маса** сприймає легко, без зайвого напруження розуму і не чіпаючи гострі питання, які турбують совість.

Якщо серйозно писати про серйозні і відповідальні речі, то газету купуватимуть лише РМ-читачі, тобто лише 3% і газета (трудовий колектив) «вилетить у трубу». Не дуже слід сподіватися й на тих із групи 9%, котрі мають гроші й свої власні газети, в яких задовольняють власні грошові інтереси..

Як не крути, але якщо хочеш конкурувати на газетному ринку з тими, хто вже давно пройшов дорогою подібних роздумів, мусиш розраховувати на згадуваних 81%.. А це означає, що газета, її зміст має бути розрахований на НН, на тих, кого називають презирливим словом **електорат**.

Бо саме на них розрахована дивовижна за своєю глупотою телевізійна реклама. Саме їм до смаку «цікавинки» з життя керівного бомонду і пікантні подробиці про кіно- та шоу-зірок; їм потрібен щотижневий (як не щоденний) гороскоп, який звільняє від особистої відповідальності й цим заспокоює у поточному житті («такий розклад зірок!»).

Час од часу для них потрібно опублікувати солодку історію про дивовижну кар'єру сучасної «попелюшки», яка з секс-рабині вийшла заміж за мільйонера; анекдоти – обов'язково, так само, як і сумнівні імпровізації навколо статевих питань (Фрейда нині поважають мало не з дитсадочка).

До букету публікацій розрахованих на 81% можна додати розлогу аналітичну статтю про переваги ліберальної демократії в умовах космополітизації світу та «наукову» розвідку про наші глибокі історичні корені колись, замовчуючи факти реального поглинання України Росією нині.

Саме на цих 81% громадян суспільства розраховані сучасні PR-технології в їх найгіршому (брехливому!) варіанті застосування.

Ви питаєте: Що буде завтра? Чому ми погано живемо в багатій Україні? Чому корупція стала у нас нормою життя?

А тому, що нормою життя стала суцільна і повсякденна брехня, тому що значна частина українських громадян змирилися з брехнею, звично чує брехню і не обурюється, бо не вважає брехню джерелом зла, яке нас оточує і в якому ми живемо! Терпиме ставлення до брехні – це **сприятливе поле для злочинів**.

Бо фальсифікації під час виборів нам не з Марса привозять, а їх свідомо організовують і здійснюють громадяни України!

Щоб жити краще всім, а не тільки олігархам, слід спочатку подивитися на себе критично: чи всі ми насправді здатні (а передусім – чи завжди хочемо?) мислити правдою, говорити правду, шанувати правду, а отже й робити собі й іншим добро, згідно із **власною волею, сумлінням і розумом?**

Бо **зріле суспільство** – це громадянське суспільство. Суспільство, в якому панує правда.

3. Куди коливається маятник

«Великий тлумачний словник сучасної української мови» (2007) пояснює слово **символ**, як *художній образ, що відбиває певну ідею*. А яку ідею, після майже двох десятиріч незалежності України, відбивають тисячі пам'ятників Леніну, що досі бовваніють на теренах нашої Батьківщини?

Про те, що втілення *комуністичної ідеї* у свідомість та організацію життя багатьох народів і держав **деформувало** нормальний хід розвитку цілого людства – годі говорити. Натомість нас цікавить актуальне питання: коли вже оця клята «комуністична епоха», епоха безбожності, брехні, зла й безмежної жорстокості нарешті закінчиться?

Нас всіх має цікавити, коли брехливі й підступні апологети комуністичної ідеї та їхні сучасні «оринковлено-олігархічні» прибічники перестануть інфікувати чесних дурнів солодкою казочкою про світле майбутнє «диктатури пролетаріату», використовуючи злочинців для утвердження цієї диктатури?

Відповідь на ці запитання може дати часовий маятник, що з амплітудою у 7 років ритмічно змінює напрям руху, а отже й означення суспільно-політичних змін у просторі часу.

Адже якщо є справедливим твердження про те, що корені всіх майбутніх подій знаходяться в минулому, почнемо від того кінця де лежить комуністичний початок. У такий спосіб спробуємо віднайти вірогідний комуністичний кінець.

Отже, як пам'ятаєте з підручників, опублікований **1847 року** «Комуністичний Маніфест» виголосив, що «привід комунізму вештається по Європі» і провістив майбутнє політичне зорганізування тих, хто був **нічим**, для перетворення їх у тих, хто стане **всім**. Від такої бздури маятник хитнувся від його нульової позиції й посунувся вліво, тобто відмірюючи час у бік мінусових, негативних подій.

Це пророцтво можливо й залишилося б на рівні науковоподібних інсинуацій, але через п'ять років К. Маркс підливає масла у вогонь: «Класова боротьба має

привести до диктатури пролетаріату» (**1852 рік**). Відтак амплітуда маятника в негативній зоні подій збільшилася ще на два роки вліво і досягла негативного максимуму в **1854 році**, наштовхнувшись на Кримську війну (**1853–1856**), яку агресивна Росія розпочала з наміром захопити Босфор, Дарданели і контролювати вихід у Середземне Море.

Війна, а особливо війна програна Росією, як водиться, провела певну «зачистку» переконань і підняла рівень суспільної свідомості. Відтак маятник активно пішов вправо, у бік позитивних змін. Поразка, що її завдали Росії об'єднані сили Туреччини, Англії і Франції (от звідки бере початок НАТО!) призвела до «відлиги». У Росії помер цар Микола I і трон посів Олександр II, котрий розпочав впровадження деяких реформ, серед яких найбільш визначною подією є скасування кріпацтва (**1861 рік** – центральна позиція у русі маятника вправо, коли амплітуда дорівнювала нулю).

Подальший рух маятника вправо супроводжується активізацією національно-визвольних рухів, у вирі яких найбільш резонансним було січневе збройне повстання у Польщі (**1863–1864**), спрямоване проти російських окупантів. Повстання було жорстоко придушене російськими військами.

Але рух маятника вправо продовжується: **1867 року** Галіція отримує автономію, а новий **1868 рік** (у точці позитивного максимуму маятника) зустрічає нова держава з досить ліберальними порядками – Австро-Угорщина.

Знову маятник починає свій рух вліво до комуністичних ідеалів і невдовзі (**1870 року**) народжується майбутній вождь комуністичних терористів-прагматиків – В. Ульянов (Ленін). Народився вождь, який для нащадків залишить комуністичні ідеали лише теоретично, на папері; а практично, на теренах створеної ним більшовицької російської імперії, залишить після себе концтабори і ЧК–ГПУ–НКВД–КГБ (а також символи, що досі отруюють свідомість суспільства).

Рухаючись вліво, маятник проходить нульову точку амплітуди (**1875 рік**), вибухає **1876 року** сумнозвісним антиукраїнським Емським Указом Олександра II і набуває максимуму лівого відхилення у **1882 році** фактом створення у Варшаві першої в Європі марксистської партії «Пролетаріат» на чолі із соціалістом Людвіком Вариньским. Партія проіснувала впродовж року, її членів піддано репресіям, а лідера невдовзі замордовано у Шлісельбурській фортеці біля Санкт-Петербурга.

Рух маятника праворуч зазначається закликами І. Франка до радикальних змін в українському русі, котрі невдовзі набувають конкретних форм у діяльності товариства «Просвіта», Наукового товариства ім. Т. Шевченка, активної патріотичної діяльності української фракції в галицькому Сеймі, наукових розробок і викладацької праці М. Грушевського на кафедрі історії Львівського університету.

Нульову точку **1889 року** маятник проходить динамічно і, переходячи у праву зону амплітуди, зазначає також початок низки інших важливих подій, які на цьому етапі ще не являють прямої загрози для людства: В. Ленін повертається до Самари із першого заслання з рішучими намірами втілення ідеї диктатури пролетаріату в організацію життя людей. У цій ідеї В. Ленін побачив можливість створення новітньої імперії – комуністичної.

Тоді ж народився Адольф Шикльгрубер (Гітлер) – автор німецького варіанта комуністичної диктатури. Потім, не без впливу комуно-більшовицьких партнерів та використання їх терористичного досвіду, Гітлер створить Націонал-соціалістичну робітничу партію та її передовий авангард – СС і гестапо з повним набором концтаборів та відповідної ідеології.

Але це буде потім. А на разі, папа римський Леон XIII, стривожений тим, що привабливу комуно-соціалістичну казочку можуть використати злочинці для реалізації своїх людиноненависницьких планів, публікує **15 травня 1891 року** «Енцикліку про робітниче питання», в якій попереджає:

*“...зміна **приватної** власності на **спільну**, до якої прагнуть соціалісти (комуністи), погіршила б умови життя всіх працюючих, які отримують заробіток, оскільки в такому разі (тобто за умови загальної власності) відібрала б їм свободу використання заробітку на довільні цілі, а тим самим відібрала б у них надію і можливість помноження родинного маєтку і поліпшення своєї долі”.*

Після локального позитивного максимуму в досить спокійному **1896 році**, рух маятника у лівому напрямку швидко проходить нульову точку **1903 року**, в якому створюється партія більшовиків РСДРП(б)–РКП(б), яка починає готуватися до втілення ідеї «диктатури пролетаріату».

Далі, під час руху маятника в лівій зоні, відбувається російсько-японська війна **1905 року**, а потім – в класичному імперіалістичному дусі – російський царат впроваджує століпінські реформи **1906–1911 років**, які зазначають негативний максимум колювання маятника в лівій зоні (**1910 рік**) фактом масового переселення українських селян до Сибіру.

Потенція нагромадженого негативу вибухає в лівій зоні під час руху маятника направо **1914 року**: починається Перша Світова війна, а далі – в набраному темпі – спалахує жовтневим більшовицьким переворотом **1917 року**.

Час після перевороту аж до **1922 року** горить вогнем громадянської війни, що відбувається переважно на території України і з українського боку є національно-визвольною, а з російсько-більшовицького – загарбницькою.

Позитивним явищем цього етапу, під час перебування маятника в правому секторі, була політика дерусифікації (українізації), яка, зрештою, тривала недовго. Рух маятника праворуч досягає максимуму **1924 року** створенням УСРР (зі столицею в Харкові), пізніше перейменованої в УРСР.

Відтоді, рухаючись ліворуч впродовж чергового 14-літнього циклу, маятник історичних подій зазначає активізацію антибільшовицької боротьби в Україні й початок антиукраїнських репресій кінця **20-х років**, проходить нульову точку амплітуди під час насильницької «колективізації і розкуркулення» **1931 року** та виводить нацистів на чолі з Гітлером на політичну арену Європи.

Саме тоді антиукраїнські репресії набувають масштабів геноциду – відбувається організований московським більшовицьким керівництвом голодомор в Україні **1932–1933 років**. Водночас до повної нелюдської досконалості доводиться совєцька система концтаборів ГУЛАГ.

Далі, рухаючись в лівій зоні негативу, маятник фіксує злочини НКВД в **1937–1938 роках**, коли амплітуда досягає негативного максимуму, щоб вже через рік, у **1939 року**, за домовленістю між Сталіним і Гітлером, логічно «розквітнути»

пактом Молотова-Ріббентропа і спільними зусиллями совєцьких комуністів з німецькими фашистами розпочати Другу Світову війну фактом окупації суверенної Польщі.

Загалом, рух маятника впродовж чергових трьох циклів **1924–1938, 1938–1952, 1952–1966** років є досить типовим для розуміння «маятникових» закономірностей.

Зокрема, прийнявши «естафету» попередньої мінусової амплітуди, з її жахами репресій і переслідуваннями в лівій частині (**1931–1938**), маятник логічно продовжив ланцюг нещастя, рухаючись у цій лівій частині од точки максимуму в **1938–му** до нульової точки (центрального положення маятника) в **1945 році**.

Тобто дві частини лівої амплітуди **1931–1938** і **1938–1945 років** чітко відображають час тривалості панування зла, пов'язаних із ним намірів і відповідних подій, що це зло реалізують.

Натомість дві наступних частини правої амплітуди маятника, під час його перебування праворуч в зоні позитивних подій **1945–1952** та **1952–1959 років** (з врахуванням певної інерції сталінського репресивного апарату і післявоєнних злочинних операцій НКВД проти ОУН-УПА), відображають динаміку позитивних змін. Серед цих змін маятник відмічає смерть Сталіна і розвінчання культу його особи, що стало початком «хрущовської відлиги».

Зрештою, «відлига» тривала недовго. Перебування маятника у лівій зоні впродовж **1959–1973 років** засвідчило чергову хвилю репресій проти інакомислячих, тобто проти національно-демократичної еліти: арешти, несправедливі звинувачення, суди, вироки, табори, психушки...

Цикл руху історичного маятника в **1966–1980 роках** набув свого позитивного розвитку доведенням до абсурду брежнєвського «розвинутого соціалізму» у правій амплітуді й закінчився **1980 року** в точці позитивного максимуму революційним вибухом польської «Солідарності». Вибухом, який поклав початок ліквідації брехливого комуно-соціалізму і всього комуно-соціалістичного табору.

Наступний 14-літній цикл **1980–1994 років** позначився в Україні низкою змін суперечливого змісту. На тлі суцільного дефіциту найнеобхідніших товарів і послуг, нові надії вселяє проголошений М. Горбачовим курс «перебудови і гласності» (**1985 рік**), скасування військового стану і перемога демократичних сил на чолі з Лехом Валенсою в Польщі та зруйнування берлінського муру (**1989 рік**).

Конвульсії злих сил в зоні негативного руху маятника виявляються у московській афері ГКЧП, яка у **1991 році** збуджує активні сили суспільства зі стану стагнації й внаслідок сприятливих обставин, у патріотичному зриві національно-демократичних сил Україна набуває незалежності після розвалу СРСР.

Але рух маятнику в лівому секторі надалі не втрачає своєї негативної сили: вже **1992 року**, за прем'єрства Л. Кучми, починається процес створення державної мафії, в тому числі шляхом створення так званих СП, які не обкладаються податками, організації трастових афер, пограбування вкладників Ощадбанку, сумнозвісної афери «Бласко-ЧМП», різким падінням виробництва, доведенням потужних підприємств до банкрутства, масовим безробіттям тощо.

Процес набуває особливо бурхливого розвитку, коли **1994 року** (тобто при максимальному положенні маятника в лівій зоні негативних подій) Л. Кучма стає

президентом України. Тоді шаленими темпами відбувається прихватація державної власності до рук новоспечених олігархів.

Незважаючи на очевидність своєї «діяльності» (яка цілком слушно була названа кучмономікою, а її ідеологія – кучмізмом), Л. Кучма з розгону та завдяки інерції маятника (а по суті – завдяки інерції свідомості громадян) протримався у кріслі президента дві каденції до **2004 року**.

Перехід маятника з негативного сектора в позитивний відзначився **2001 року** фактом різкого піднесення свідомості українського суспільства в акціях «Україна – без Кучми!» та «Вставай, Україно!».

Цьому піднесенню великою мірою посприяв приїзд в Україну Святішого отця Івана Павла II. Після цього візиту не довелося довго чекати на суттєві позитивні зміни у суспільстві та в організації життя держави.

Тому цілком логічним наслідком ефекту перебування маятника історичних подій в позитивній правій зоні була Помаранчева революція **2004 року**, яка у надзвичайному патріотичному зриві народу не лише мобілізувала національно-демократичні сили на рішучий опір злу, а й... згуртувала кримінальних носіїв цього зла, котрі невдовзі не забарилися з реваншем.

Через дев'ять місяців після завершення Помаранчевої революції фактом обрання Віктора Ющенка на пост президента України, цей «гарант», замість обіцяних ним «Десять кроків назустріч людям», робить десять кроків на шляху руйнації України, активно використовуючи криміналізований олігархат.

Внаслідок руйнівної діяльності В. Ющенка на посаді президента впродовж **2005–2009 років**, організацію життя в Україні було доведено до очевидного абсурду, країну поставлено на межу анархії й повного беззаконня. Україна втратила авторитет в очах міжнародного співтовариства, а єдиний Український Народ було остаточно розколото на центрально-західну проєвропейську і південно-східну проросійську частини.

Перебування маятника у правій зоні завжди активізує боротьбу між добром і злом, між позитивними і негативними тенденціями розвитку цивілізації, міждержавних і міжлюдських стосунків. Це відбувається тому, що закінчення руху маятника в позитивному напрямку водночас є підготовкою до початку руху в напрямку негативному.

А тому рух маятника вправо впродовж **2005–2008 років** до точки максимуму в **2008 році** характеризувався в Україні загостренням протиріч між тими, хто розуміє Помаранчеву революцію як прояв патріотичного повстання Народу проти злочинців-фальсифікаторів, і тими, хто фальсифікував вибори-2004 і назвав «помаранчевою чумою» солідарний зрив Народу, котрий став на захист справедливості.

Як відомо, Юлія Тимошенко послідовно і неухильно дотримувалась гасел Майдана, а її керування господарством України впродовж дев'яти місяців **2005-го, 2008-го** (і навіть кризового **2009-го**) років були чи не найпрозорішими і успішнішими періодами економічного життя держави.

Натомість Віктор Ющенко в компанії з Віктором Януковичем зазначилися в цей період активною боротьбою проти Уряду і особисто Юлії Тимошенко, яка

відкрила світові їх корупційну антиукраїнську діяльність, оприлюднивши конкретні афери цього «двохВікторного» альянсу.

Отже, згідно «маятникової» логіки, попередній 14-літній цикл руху маятника вправо досяг позитивного максимуму **2008 року**. Рух маятника в бік негативу одразу було зазначено початком світової фінансово-економічної кризи в **2009 році**. Відповідно, рухаючись далі в бік негативу, маятник фіксує нарощення негативних тенденцій, а тому вже наступний **2010 рік** почався із ще більшого загострення попередньо нагромаджених суспільно-політичних суперечностей в Україні. Вибори президента – це лише зовнішній привід для виявлення глибинних деформацій, нагромаджених в українському суспільстві.

Логічне запитання: а що буде далі?

Шукаючи відповіді на це запитання, маємо спиратися на незаперечні факти і враховувати очевидні тенденції.

Факти: Як бачимо, всі негативні для розвитку людства і Української Нації події, зокрема війни і міждержавні конфлікти відбувалися під час лівого положення маятника; тоді як під час його перебування в правому секторі коливань відбувалися події і зміни, які мали позитивне значення для подальшого розвитку суспільства, народу, цивілізації.

Тенденції: Після кожного емоційного вибуху народного гніву, радості перемоги і суспільного піднесення наставав період стагнації.

Висновок: Організацію життя українського суспільства слід будувати не на приємних розмовах про патріотичні почуття, а на розвитку свідомої відповідальності громадян за долю своєї країни.

Деякі вітчизняні мудрагелі вбачають причину розділення українського суспільства в різниці поглядів на економіку – поділ на прибічників соціально орієнтованої і ліберальної моделі економіки.

Проте не контрастно-суперечливі заяви політиків, а факт розколу українського народу на національно-патріотичний електорат – з одного боку, і промосковський – з другого, цілком може набути небезпечного загострення після **2010 року**.

Тому маятник, рухаючись вліво до центральної позиції в **2015 році**, крім загострення суспільно-економічних проблем, може позначити загострення проблеми суверенітету і територіальної цілісності України на тлі розвитку сепаратизму, активізації діяльності проросійських організацій та неминучої конфронтації з Росією з приводу кордонів і перебування російських військових формувань (по суті – окупаційного війська) на території України.

Тривале стискання пружини невирішених проблем у стосунках з Росією (в тому числі вперте ігнорування дотеперішніми «гарантами» власних вітчизняних можливостей енергозабезпечення і неготовність українського війська протистояти агресорові), створює певні передумови того, що пружина може вистрілити недалеко від **2015 року** гострим (можливо, ініційованим іззовні) громадянським конфліктом, із його перетворенням у міждержавний.

У кожному разі, тенденція втручання Росії в українські справи набуде нового небезпечного посилення і загальмує розвиток України; причому, за активної участі деяких зацікавлених громадян незалежної України – так званих «регіоналів», комуністів, всіляких прогресивних і «непрогресивних» соціалістів та їх

прибічників, які не лише мріють про відновлення імперіалістичного ССРСР, а й багато що роблять у цьому напрямку за підтримки кремлівських верховод.

З огляду на нинішній обсяг російської присутності в Україні (розвідувальної, фінансово-банківської, майнової, виробничої, торговельної, інформаційної, пропагандистської, концертно-розважальної, військової, не кажучи вже про мовно-лексичну і дипломатичну), а також враховуючи прийняті в РФ закони, що дозволяють здійснення військової агресії в Україну, боротьба за незалежність нашої держави цілком може перейти у форму бойового протистояння.

Надалі перебуваючи в секторі негативних подій аж до **2029 року**, маятник спочатку зазначить точку негативного максимуму в **2022 році**, після чого почне зворотній рух у позитивному напрямку.

Якщо звертатися до біблійних аналогій, **40 років** мандрівки по українській «пустелі» (од 1991 року) має закінчитися **2031 року**, якраз на другому році перебування маятника в секторі позитивних змін.

Але маятник – не електронний мікроскоп. Він не розглядає події до розміру атомів і змін у долях окремих людей, а отже не дає відповіді з точністю хронометра.

Тому остаточне закінчення брехливої «комуністичної» епохи, разом із її символами, слід очікувати після останнього серйозного протистояння між Росією і Україною, тобто після **2022 року**, або **через 175 років** після опублікування «Комуністичного маніфесту».

Отже в **2029–2031 роках**, коли маятник під час руху праворуч перебуватиме у середньому положенні, має нарешті відбутися ствердження України як цивілізованої, демократичної держави, рівноправного члена європейської й світової спільноти.

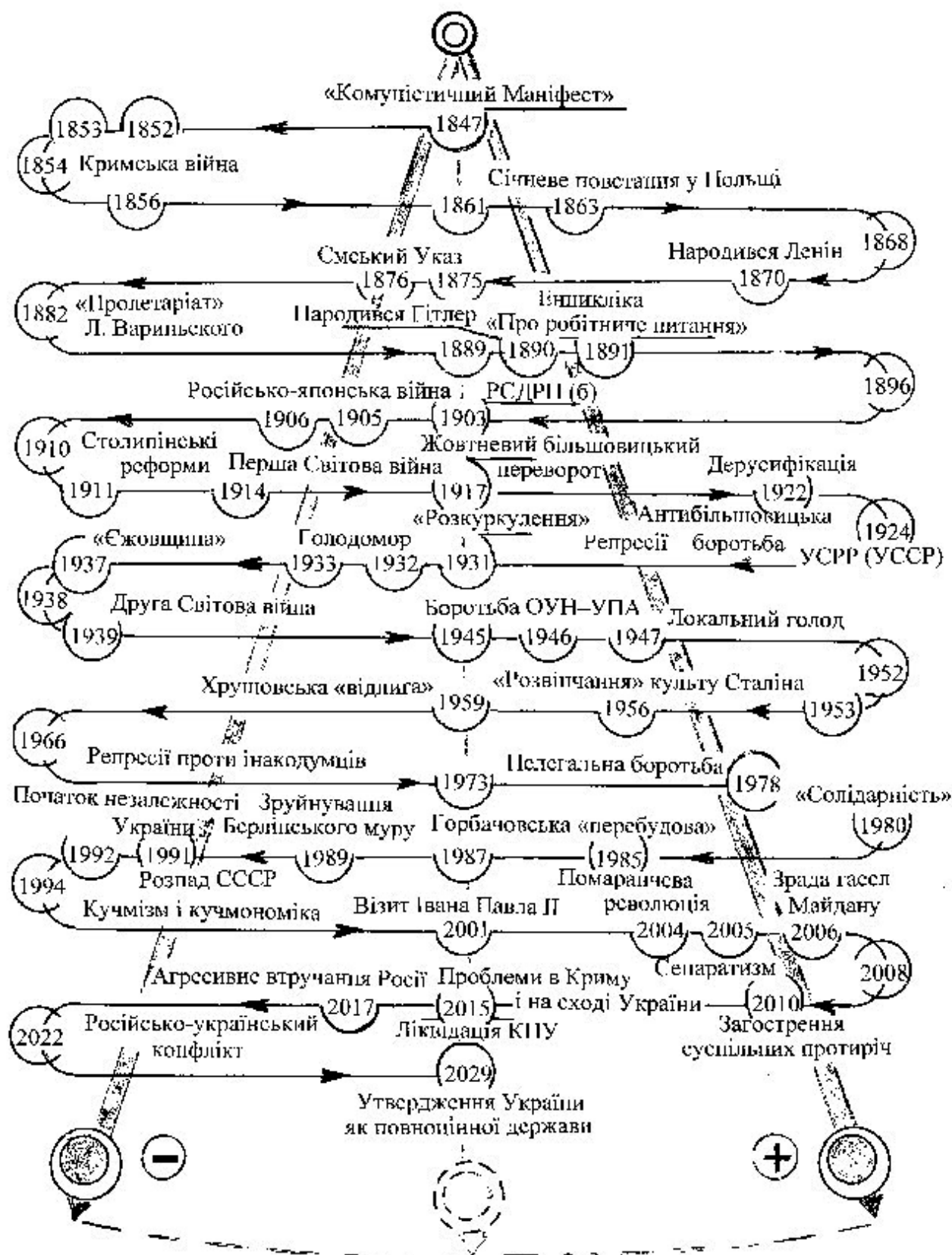
Але щоб побудувати майбутнє саме таким прекрасним, треба будувати на основі **нових символів**, тобто *нових художніх образів, що відбивають нові ідеї*.

І проблема полягає не лише в пам'ятниках «вождю світового пролетаріату», що досі бовваніють на вулицях наших міст і у свідомості деяких людей досі підтримують віру в брехливу комуністичну казочку. Проблема полягає в нас самих, громадянах України.

Про що ми думаємо, на що сподіваємося, коли навіть **головний символ** нашої держави – Гімн України несе в собі безвідповідальну дитячо-фантастичну символіку: «Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці»?!. Тобто випаруються?!

Якщо громадяни України сильно образяться не лише на автора цього матеріалу, а й на себе, а тоді закачавши рукави та відкинувши брехню, гуртом, весело візьмемося за добру справу позитивних перетворень на основі загальнонаціональної стратегії розвитку (наприклад, той же «Український прорив», що його не дали реалізувати), тоді, як кажуть брати-Поляки, – «До ясней холери нам той маятник!».

Про що розповідає маятник

Євген Голибард